

บ้านตุปะ

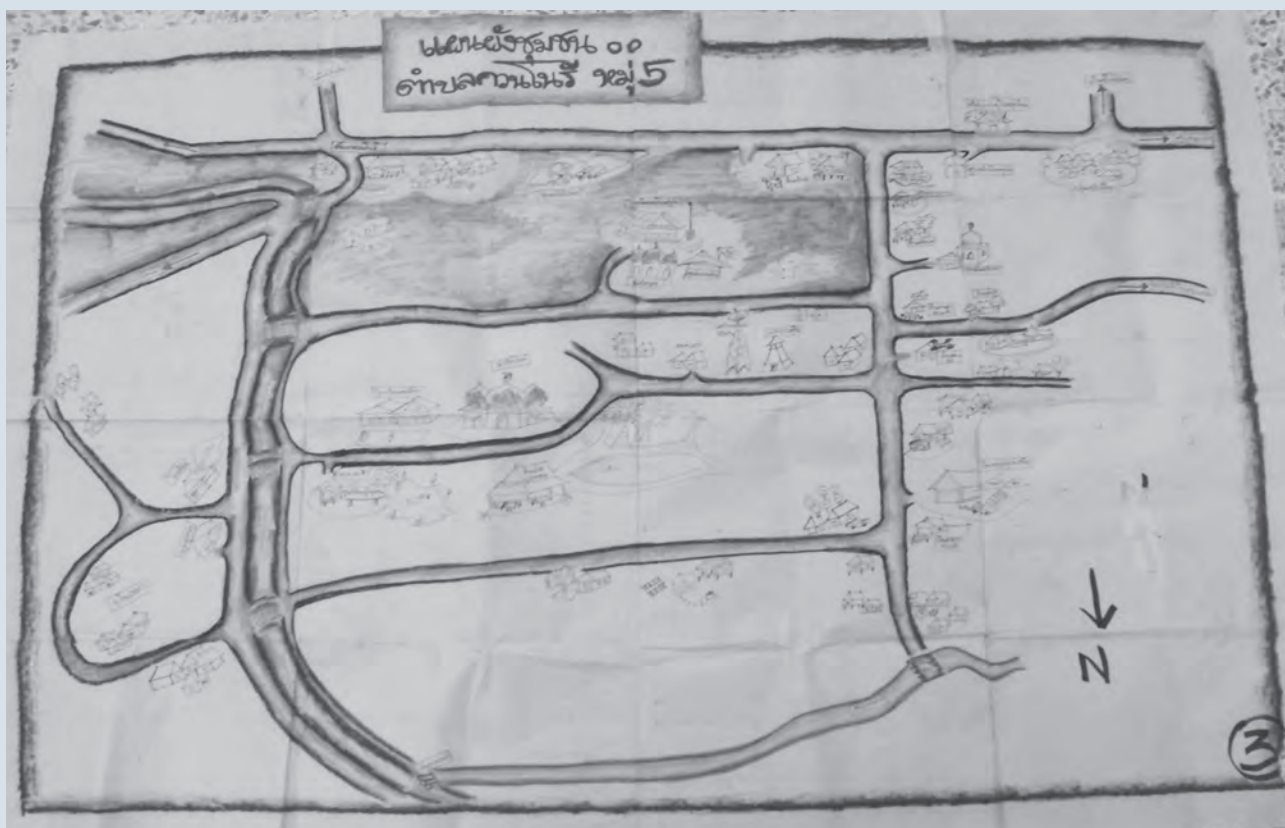
“เราสรุปว่าอยากทำน้ำให้ชาวบ้าน พอเริ่มคิดว่าทำน้ำดีที่สุด ก็ต้องพยายามทำสำเร็จให้ได้ ถึงแม้เงินบางส่วนเราต้องเอามาจากกลุ่มเราเอง แต่เราก็ต้องทำ คำสบประมาทก็มีส่วนที่ทำให้เราต้องพยายามต้องสู้ให้น้ำเกิดขึ้นมาได้ โดยเฉพาะเราอยากให้ชุมชนรู้ด้วยว่าพวกเราทำแล้วทำจริง อยากให้เห็นว่าโครงการที่ลงมามีการต่อยอด เดินไปเรื่อยๆ ไม่อยากให้ลงแล้วชะงักหยุด พอทำเสร็จใช้งานไม่ได้หรือใช้เดือนสองเดือนก็หยุด”

โครงการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นเพื่อฟื้นฟูชายแดนภาคใต้ (ช.ช.ต.)

บทเรียนราคาแพง ผลตอบแทนที่คุ้มค่า

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะในกลุ่มคณะทำงานบ้านตู่ปะเคยหายไปเมื่อครั้งต้องเจอกับ “บทเรียนราคาแพง” ที่ผ่านเข้ามา พวกเขายอมรับถึง “ความอ่อนหัด” ของประสบการณ์ตนเอง จนเสียรู้ให้แก่ผู้รับเหมาก่อสร้าง ลำพังแค่ต้องรับผิดชอบโครงการโรงงานน้ำดื่มในหมู่บ้านไม่แล้วเสร็จแล้ว ยังสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง โดยเฉพาะทำให้ชาวบ้านขาดความไว้วางใจที่จะร่วมทำงานไม่ว่าจะเป็นงานเล็กหรือใหญ่ในหมู่บ้าน

“เราจ้างผู้รับเหมาด้วยความเชื่อใจ เพราะเพื่อนแนะนำให้ และเราไม่รู้เรื่องก่อสร้างอย่างนี้เลย ตอนนั้นให้ไปเสนอหมื่นล่งหน้า เป็นค่าซื้อวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้าง แต่รอหลายเดือน เลยไปตามที่บริษัท เขาบอกว่าจะมาๆ สุดท้ายก็ไม่มา เราไปตามอีก ขอให้มาก่อสร้าง เขามาสร้างแต่ไม่ถึงครึ่งก็หายไป สุดท้ายเห็นว่าโดนฟอง ต้องปิดบริษัทไป ตอนนั้นไม่รู้จะเอาเงินส่วนไหนมาสร้างต่อ เงินก็จ่ายไปแล้ว”

เก็บไปท้อที่บ้าน กลับมาทำงานด้วยกัน

ผู้ประสานงานพื้นที่และเจ้าหน้าที่สำนักงานโครงการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นพัฒนาเพื่อฟื้นฟูชายแดนภาคใต้ (ช.ช.ต.) หาทางช่วยเหลือติดตาม แต่ความหวังจะได้เงินคืนกลับมาไม่มีเลย ต้องยอมรับว่าเงินที่จ่ายไปแล้วสูญไปอย่างแน่นอน ทางคณะทำงานจึงปรึกษาหารือเพื่อหาทางแก้ปัญหา ซึ่งเห็นร่วมกันว่า สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของคนใดคนหนึ่งจะรับผิดชอบผู้เดียว แต่เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน จึงช่วยกันระดมทุนหาเงินชดเชยส่วนที่เสียไปเพื่อให้โครงการโรงงานน้ำดื่มก่อสร้างจนแล้วเสร็จสามารถจัดบริการน้ำดื่มสะอาดแก่ชุมชนได้

“ตอนนั้นไม่รู้เลยว่าอนาคตพวกเราจะเป็นยังไง ถ้ามีใครสักคนเกิดท้อ ไม่เอาแล้ว คิดว่าคงไม่มีวันนี้ แต่โชคดีว่าคณะทำงานของเราไม่มีใครท้อ ถึงเขาท้อก็เก็บไปท้อที่บ้าน ไม่มาบอกเรา ผมนับถือน้ำใจของทุกคน พวกเราไม่ใช่คนร่ำรวย รายจ่ายสูงกว่ารายได้แทบทั้งนั้น แต่ก็เอาเงินเก็บบางคนยืมญาติพี่น้องมาช่วยกัน มาระดมกัน เพราะเงินเยอะ แต่ไม่มีใครถอย เลยฮึดสู้ขึ้นมา”

โครงการโรงงานน้ำดื่มเพื่อชุมชนเป็นโครงการที่ชาวบ้านบ้านตู่ปะ ตำบลควนโนรี อำเภอกอฉก จังหวัดปัตตานี เห็นร่วมกันจะดำเนินการ

ภายใต้การสนับสนุนของโครงการ ชชต. เพื่อช่วยแก้ปัญหาหน้าไม่สะอาด เป็นตะกอนสีแดง ไม่สามารถดื่มได้ โดยที่ผ่านมามีชาวบ้านต้องเสียเงินซื้อน้ำดื่ม คิดเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมากในแต่ละครัวเรือน ความหวังที่จะมีน้ำดื่มสะอาด มีโรงงานน้ำดื่มในหมู่บ้าน และเป็นเจ้าของร่วมกัน จึงเป็นความต้องการสูงสุด

ในอดีตบ้านตู่ปะเป็นจุดพักของผู้คนและพ่อค้าแม่ค้าที่จะเดินทางไปตลาดนัดนาประดู่ ต่อมาเกิดเป็นตลาดนัดเล็กๆ ขายของและขนมที่นิยมรับประทานกันคือข้าวต้มมัด ซึ่งภาษามลายูเรียกว่า **“ตุปะ”** จึงได้ชื่อตลาดว่า **“นัดตุปะ”** และกลายเป็นชื่อเรียกชุมชนบริเวณตลาดแห่งนี้ว่า **“บ้านตู่ปะ”** จนถึงปัจจุบัน บ้านตู่ปะประกอบด้วย 177 หลังคาเรือน มีประชากร 1,134 คน นับถืออิสลามทั้งหมด ชาวบ้านส่วนใหญ่ประกอบอาชีพกรีดยางและทำสวนยาง ทำนาในช่วงฤดูทำนาเพื่อกินในครัวเรือน เนื่องจากหมู่บ้านอยู่ไม่ไกลจากโรงงาน จึงออกไปรับจ้าง เป็นแรงงานข้างนอก

พิสูจน์ตนคนรุ่นใหม่

บ้านดู่ปะกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านที่น่า
สนใจ เมื่อพบว่า คณะทำงานซึ่งได้รับการเลือกขึ้น
มาล้วนเป็น **“คนรุ่นใหม่”** ที่ก้าวเข้ามามีบทบาท
มากขึ้นในชุมชน การเข้ามารับผิดชอบและดำเนิน
การโครงการเหมือนโอกาสพิสูจน์ตนเองให้เป็น
ที่ยอมรับของคนในหมู่บ้าน โดย อาแด คาร์เง็ง
ประธานโครงการโรงงานน้ำดื่มแล้วว่า

“ถ้างานนี้เป็นธุรกิจส่วนตัวจะทำได้ง่าย
กว่า พอทำกับคนหมู่มากก็มีปัญหาตามมา
ปัญหากับคน ปัญหากับโครงการ ถ้าคนที่เคยมี
ประสบการณ์หรือเคยทำงานแบบนี้มาบ้าง อาจ
เห็นปัญหาเป็นเรื่องเล็ก แต่เราเป็นมือใหม่ พอ
เจอปัญหาก็ต้องช่วยกันแก้ ผมภาคภูมิใจที่เราแก้
ปัญหาตรงนี้ได้ ชาวบ้านจะได้ดูเป็นตัวอย่างว่า
นี่คือผลงานของพวกเราและพวกเขาด้วย”

เช่นเดียวกับความรู้สึกของอีกหลายคนที่ได้สะท้อนออกมาในวันที่ต้องร่วมกันฟันฝ่าปัญหาอุปสรรค ความเหนื่อยล้าอ่อนแรงกลับหายไปเมื่อเห็นเพื่อนร่วมทางไม่ย่อท้อ อดทนร่วมกัน รักษาหัวใจ ไม่ปริปากบ่นให้เสียกำลังใจกันและกัน เช่นเสียงคนในกลุ่มสะท้อนว่า

“ภูมิใจและดีใจ เราไม่ทอดทิ้งกัน รวมกันเป็นหนึ่ง ทุกข์ก็คือทุกข์ สุขก็คือสุข เหนื่อยก็คือเหนื่อยร่วมกัน ไม่มีใครเอาเปรียบกัน คนนี้ทำตรงนี้ไม่ได้ก็ทำส่วนอื่น ทำงานกันเป็นทีมเดียวกัน ถ้ามีปัญหาอะไรก็มาคุยกันตลอด ไม่อยากให้แตกแยก สร้างให้เป็นหนึ่งตลอดเลย วันนี้พรุ่งนี้ วันต่อไป เราอยากให้เป็นกลุ่มแบบนี้ อยู่กันเป็นหลักเป็นฐาน”

นอกจากนี้พวกเขายังเติมพันกับความเชื่อมั่นของคนในชุมชน ซึ่งเคยมีประสบการณ์เห็น

ความล้มเหลวของโครงการพัฒนาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ลงทุนไปเท่าใดยังไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชน ถูกทิ้งร้างปล่อยให้ผุพังตามเวลา ไปพร้อมกับสร้างความสงสัย เคลือบแคลง และเหนียวหนำกับโครงการพัฒนาที่ไม่เคยทำเพื่อชาวบ้านอย่างแท้จริง

“เงินที่ให้มามันหมดไปแล้ว แต่ชุดทำงานไม่ท้อแท้ ลงทุนลงแรง ถ้าไม่เสร็จผมก็ไม่รู้จะเป็นอย่างไร เพราะเราเป็นคนไปขอรายชื่อชาวบ้านให้มาร่วมสนับสนุน ถ้าเราทำไม่เสร็จ กลัวจะหาว่าเราโกง เราหลอกเขาเหมือนที่เคยมา ชาวบ้านจะว่าเราโกงหรือเปล่า ตอนนีภูมิใจมากที่ทำมาจนเสร็จ ชาวบ้านจะได้มารับน้ำดื่มเลย บอกว่านี่คือโครงการที่เราสร้างมา ที่เราเอารายชื่อมา”

ร่วมกันก่อสร้าง สร้างโรงน้ำดื่ม

ในขั้นตอนการก่อสร้างโรงเรียนเพื่อเป็นอาคารโรงงานน้ำดื่ม เป็นการระดมแรงงานคนในชุมชนมาร่วมกันทำงานโดยไม่มีค่าตอบแทน มีเพียงนายช่างคุมงานก่อสร้างคนเดียวเท่านั้นที่ได้ค่าจ้าง แต่ในอัตราที่ต่ำกว่ารายได้ที่ควรจะได้ทั้งหมดไป นอกจากนี้แผนเดิมที่วางกันไว้ว่าจะใช้แรงงานวันละ 5 คนในการก่อสร้าง ถึงหน้างานจริงมีคนมาช่วยกันทำวันๆ หนึ่ง 10-15 คน ทุกคนจะทำงานและชาวบ้านออกมาดูกันมากเพราะต้องการจะเห็นโรงงานน้ำดื่มเกิดขึ้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้น ผลิตและบริการน้ำดื่มให้แก่ชุมชนได้จริง อีกทั้งยังกิจกรรมอื่นๆ ที่ต้องดำเนินต่อไปอีกด้วย จึงระดม

เข้ามาช่วยกันเต็มที่ กลายเป็นโรงเรียนแห่งนี้ได้สร้างแรงงานก่อสร้างขึ้นมาป้อนตลาดได้หลายคนอีกด้วย

“คนที่มาช่วยงาน ไม่มีคนเคยทำงานก่อสร้างจริงๆ ช่างหลักจะคุมงาน ที่เหลือเป็นกรรมกร บอกคนที่ไม่เคยทำ บอกไม่ยาก พอไปได้ คนไม่เป็นงานบอกง่ายกว่า สั่งให้ก่อปูนก็ก่อ แต่จะให้ตั้งใจทั้งหมดไม่ได้หรอก มีบ้างเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำไม่ถูกใจ แต่ก็ไม่ได้ถือสาเกินไป ช่วยกัน เป็นงานของเรา”

งานด้านก่อสร้างโรงเรือนและการติดตั้งระบบกรองน้ำดำเนินการใกล้แล้วเสร็จ แต่มีงานและกิจกรรมที่จำเป็นอื่นๆ ต้องดำเนินการควบคู่ไปด้วย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการโรงงานน้ำดื่ม ทางคณะทำงานที่ต่อไปจะเป็นคณะผู้บริหารจัดการโรงงานน้ำดื่มจึงไปเรียนรู้ศึกษาข้อมูลกระบวนการผลิตน้ำสะอาด เพื่อให้มีความเข้าใจกระบวนการผลิต การจัดการ ปัญหาและการแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต รวมถึงการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ สามารถผลิตและจำหน่ายน้ำดื่มที่มีมาตรฐาน ให้เกิดรายได้และผลตอบแทนแก่สมาชิกของกลุ่ม

ปัจจุบัน โรงงานน้ำดื่มเพื่อชุมชนแห่งนี้ผลิตและแจกจ่ายน้ำให้แก่ชาวบ้านแล้ว โดยระยะแรกเป็นการให้เปล่า ชาวบ้านสามารถเอามาชนะ

มารองน้ำกลับไปดื่มที่บ้านได้ ส่วนระยะถัดไปจะระดมทุนให้ชาวบ้านเข้ามาร่วมหุ้น เพื่อนำมาใช้ในการบริหารจัดการ แล้วจะเริ่มจำหน่ายน้ำดื่ม แต่ผลกำไรที่ได้จะกลับคืนแก่คนและชุมชนในที่สุด

“อยากให้ชาวบ้านมาเอาน้ำฟรีก่อน เราจะได้รู้ว่าชาวบ้านให้ความสำคัญกับน้ำดื่ม หลังจากนั้นจะระดมทุนให้ชาวบ้านเข้ามาถือหุ้น จะต่อเติมโรงงานน้ำดื่มเพิ่ม ใครอยากลงทุนก็ลงได้ แต่ตอนแรกยังไม่มีใคร ก็ให้เป็นกรรมการเรา ระดมเงินกันก่อน ถ้าเราไม่สร้างให้เกิดขึ้นก็ไม่มีใครสร้าง ถ้าเราทิ้ง คนอื่นจะมาทำก็เป็นไปไม่ได้ เราอุตส่าห์เสียน้ำพักน้ำแรงสร้างขึ้นมาแล้ว ถ้าเอานายทุนมาก็จบ พวกเราต้องรักโรงงานของเรา ช่วยกันดูแล ถ้ารู้สึกว่ายาวตรงไหนบกพร่อง รายรับรายจ่ายเราจะมาคุยกัน”

นับจากการประชุมสร้างความเข้าใจกัน การร่วมกันวิเคราะห์ปัญหาในชุมชน ซึ่งชาวบ้าน ช่วยกันตัดสินใจดำเนินโครงการ โดยพิจารณาเห็นว่า ประเด็นน้ำเพื่ออุปโภคบริโภคในชุมชนเป็น ปัญหาสำคัญ เพราะจากจำนวน 177 หลังคา เรือน มีเพียง 20 หลังคาเรือนเท่านั้นที่สามารถ ใช้น้ำจากบ่อน้ำตื้นได้ ส่วนอีกกว่าร้อยบ้าน ต้องซื้อ น้ำดื่มเพราะน้ำธรรมชาติเป็นด่าง มีตะกอนสีแดง คล้ายสนิม เกรงจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทำให้ โครงการน้ำดื่มเป็นสิ่งที่ทุกคนเห็นด้วยอย่างเป็น เอกฉันท์

“แรกๆ ทำประชาคม ได้หลายประเด็น การทำขนมของกลุ่มสตรี สร้างอาคาร เอนกประสงค์ สร้างโรงน้ำดื่ม หลังจากนั้นก็ สำคัญ ความต้องการของชาวบ้านคือน้ำ เพราะ น้ำเป็นสีแดง ในที่ประชุมก็เลยเป็นโครงการน้ำ ความขัดแย้งในที่ประชุม ก็มีเหมือนกัน ทำแล้ว จะได้ดื่มไหม ส่วนใหญ่เขามองด้านลบมากกว่า เพราะที่ผ่านมาชุดบ่อบาดาลสองบ่อ แต่ใช้งานไม่ได้ จำนวนเงินที่ลงมาห้าแสนกว่าบาทจะสร้าง เสร็จไหม ไม่พออยู่แล้ว เขาก็มองตำหนิว่าจะไป ได้แค่ไหน”

แม้จะพบว่าที่ผ่านมาโครงการก่อสร้างสาธารณูปโภค เช่น ขุดบ่อบาดาล รวมถึงอีกหลายโครงการที่เข้ามา เพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องน้ำในหมู่บ้านจะไม่ประสบความสำเร็จ แต่ความรุนแรงของปัญหาที่ต้องการได้รับการแก้ไข ยังเป็นแรงผลักดันให้กลับไปแก้ปัญหาเรื่องน้ำ ความต้องการดังกล่าวถูกวางลงบนป่าของคณะทำงานที่เข้ามาเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งพวกเขาเองตระหนักถึงความคาดหวังที่อยากเห็นปัญหาได้รับการแก้ไขโดยเร็ว

“เราสรุปว่าอยากทำน้ำให้ชาวบ้าน พอเริ่มคิดว่าทำน้ำดีที่สุด ก็ต้องพยายามทำสำเร็จให้ได้ ถึงแม้เงินบางส่วนเราต้องเอามาจากกลุ่มเราเอง แต่เราก็ต้องทำ ค่าสับประมาทก็มีส่วนที่ทำให้เราต้องพยายาม ต้องสูบน้ำเกิดขึ้นมาได้ โดยเฉพาะเราอยากให้ชุมชนรู้ด้วยว่าพวกเราทำแล้วทำจริง อยากให้เห็นว่าโครงการที่ลงมามีการต่อยอด เดินไปเรื่อยๆ ไม่อยากให้ลงแล้วจะγκหยุด พอทำเสร็จใช้งานไม่ได้หรือใช้เดือนสองเดือนก็หยุด”

ไม่เพียงแก้ปัญหาเรื่องน้ำเท่านั้น ทางคณะทำงานที่เรียกว่าเป็น “คนรุ่นใหม่” ยังต้องการปรับเปลี่ยนทัศนคติของชาวบ้านที่มองโครงการไม่ว่าจะเป็นช่องทางการทุจริตและการแสวงหาผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจ ขาดความโปร่งใส ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากให้ความร่วมมือ หลายครั้งที่ชาวบ้านสะท้อนปัญหา ขอบความช่วยเหลือไปยังหน่วยงานต่างๆ มักจะถูกเพิกเฉย

“กลุ่มที่ทำโครงการนี้ด้วยกัน ไม่ใช่เพิ่งเริ่มต้น เราเคยทำงานร่วมกันมาก่อน และพบปัญหาเรื่องทัศนคติชาวบ้าน พวกเขาเจอโครงการจากฝ่ายปกครองท้องถิ่นหรือหน่วยงานอิสระส่วนใหญ่ขอไปแล้วจะไม่ได้ พอไม่ได้ชาวบ้านก็เกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากให้ความร่วมมือ เดียวนี้ใครมาขอรายชื่อสนับสนุน จะถูกสงสัยว่าขอโครงการกินเอง ทำโครงการโรงงานน้ำดื่มนี้ขอได้หรือไม่ได้ก็ไม่รู้ แค่เป็นช่องให้เราขอได้ ชาวบ้านก็ไม่ว่ากัน ต้องทำให้ได้ ขอไปแล้วก็ต้องได้”

แบบที่: ตารางสรุปการขอคำ ดับตามลำดับของระดับการพัฒนา

ลำดับ	ประเด็น	ความสำคัญ	ผู้ได้รับประโยชน์	ผู้ได้รับผลกระทบ	หมายเหตุ
1	การลดมลพิษ เพื่อคน ดูโลก ชัดโลก (สิ่งแวดล้อม)	1. ไม่ทิ้งขยะในที่สาธารณะ 2. ใช้รถจักรยาน 3. ปลูกต้นไม้	- ชุมชนในท้องถิ่น - คนในชุมชน	- คนในชุมชน	15
4	การลดมลพิษ เพื่อคน ในชุมชน (สิ่งแวดล้อม)	1. ใช้รถจักรยาน 2. ใช้รถจักรยาน 3. ใช้รถจักรยาน	- ชุมชนในท้องถิ่น - คนในชุมชน	- คนในชุมชน	
3	การส่งเสริมอาชีพ การ เกษตร การค้า การบริการ ในชุมชน	1. ส่งเสริมอาชีพ 2. ส่งเสริมอาชีพ 3. ส่งเสริมอาชีพ 4. ส่งเสริมอาชีพ 5. ส่งเสริมอาชีพ 6. ส่งเสริมอาชีพ	- ชุมชนในท้องถิ่น - คนในชุมชน	- คนในชุมชน	2
2	การส่งเสริมอาชีพ การ เกษตร การค้า การบริการ ในชุมชน	1. ส่งเสริมอาชีพ 2. ส่งเสริมอาชีพ	- ชุมชนในท้องถิ่น - คนในชุมชน	- คนในชุมชน	12

เมื่อต้องดำเนินโครงการด้วยความโปร่งใส
จึงต้องจัดประชุมสะท้อนผลการดำเนินงานเป็น
ระยะๆ หรือเกิดปัญหาจะช่วยกันหาทางออก
ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
ความคิด และทัศนคติที่เคยมีมา แทนที่จะพุดคุย
กันลับหลัง รู้กันผิดๆ ถูกๆ ก็ได้หันมาพุดคุยกัน
ตรงหน้า รับรู้ร่วมกัน มีส่วนร่วมรับผิดชอบ
หาทางออก หาทางแก้ไขปัญหา

“ครั้งแรกที่เราทำแล้วประชุมเยอะก็รู้สึก
ไม่ดี คนอื่นมองไม่ดีว่าจะเอารายชื่อไปทำอะไร
ชาวบ้านว่า ประชุมอีกแล้ว จะสร้างอะไรก็ต้อง
ประชุม เขาไม่ชินกับเรื่องแบบนี้ แต่คนที่มาเขา
จะเข้าใจ จากที่เราไม่สนิทกัน เขาก็มีความคิดที่
สอดคล้องกัน ตรงประเด็นกัน การประชุมหลาย
ครั้งก็มีส่วนดี ทำให้เราอยู่กันเป็นกลุ่ม เห็นข้อดี
ของประชุมเยอะ จะได้มีความรับผิดชอบ”

การถอยออกจากตำแหน่งประธานโครงการไปอยู่เป็นที่ปรึกษาเพราะการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านที่ผ่านมา ประธานโครงการได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้าน น่าจะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ถึงความเชื่อมั่นต่อการทำงานและผลงานเป็นที่ประจักษ์ นับแต่นี้ไปน่าจะเป็นโอกาสที่จะได้ทำงานต่อยอดไปอีก โดยมีช่องทางสนับสนุนมากขึ้น

บทเรียนราคาแพงกลับคืนมาเป็นผลตอบแทนที่คุ้มค่า

ผู้เขียน

จิตต์ปภัสสร บัตรประโคน

ผู้ให้ข้อมูล

แหวฮามะ ลาแม, มะยะโก๊ะ โต๊ะตาหยง, ฮารน กะจี, อับดุลมุตอลีบ ดอเลาะ, อิสมาแอ สะนิตดอเลาะ, อาแด คาร์เง็ง, มุฮัมมัด เจ๊ะดอเลาะ

ผู้ประสานงานพื้นที่

มุฮัมมัด เจ๊ะดอเลาะ, ฮัฟเสาะ วาเลาะ, อัญชลี หมดเลียด, อาดิอนัน สุลเลาะ

จัดทำโดย

โครงการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นเพื่อฟื้นฟูชายแดนภาคใต้ (ช.ช.ต.)

สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา เลขที่ 693 ถ. บำรุงเมือง

เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100

โทรศัพท์ 0-2621-7810-2 โทรสาร 0-2621-8042

Home page : <http://www.ldinet.org>

ปีที่พิมพ์

เมษายน 2556

สนับสนุนโดย

ธนาคารโลก

